

Солодкі чари забуття

КУПИТИ

Про книгу

Гоуп, розлучена молода жінка, власниця кондитерської, яку заснувала її бабуся Роз, мешкає неподалік від Бостона разом із дочкою. Але через фінансові й особисті проблеми Гоуп почувається нещасною і самотньою. Яюсь бабуся просить онуку довідатися, що сталося з їхньою сім'єю, про яку вона ніколи до того не згадувала. Виконуючи її прохання, дівчина дізнається про драматичну долю бабусі, яка мусила втекти з Франції від жахів війни й Голокосту. І відтоді життя Гоуп несподівано змінюється...

Розділ 1

На вулиці за вікном пекарні панують тиша й спокій. За пів години до сходу сонця, коли тендітні пальці світанку вже дотягуються до небокраю, я майже вірю, що є єдиною людиною на землі. Зараз вересень. Від Дня праці минуло півтора тижня. Для маленьких містечок у Верхньому та Нижньому Кейпі на півострові Кейп-Код це означає відсутність туристів. Бостонці замкнули свої літні будиночки на сезон, і на вулицях запанувала атмосфера безлюдності та постійного сну.

Листя на деревах уже починає змінювати колір, і через кілька тижнів воно набуде притлумлених відтінків заходу сонця, однак більшість людей приїздить сюди не для того, щоб подивитися на осіннє листя. Кого воно цікавить, ті попрямують до Вермонту, або Нью-Гемпширу, або до округу Беркшир у західній частині нашого штату, де світ дубів і кленів буде вогненно-червоним та помаранчевим. Але в спокої міжсезоння на Кейп-Коді дні ставатимуть коротшими, піщаний очерет, що роз-годується вітром, стане жовтим; перелітні птахи, які прямують на південь із Канади, відпочиватимуть великими зграями, болота зникнуть в акварельному різно-барв'ї. А я просто спостерігатиму за світом, як завжди, з вікна пекарні «Північна зірка».

Це місце, наш сімейний бізнес, завжди було рідніше для мене, ніж маленький жовтий котедж на березі затоки, у якому я зростала. Не можу згадати час, коли було інакше. І ось зараз я змушена повернутися в цей дім після розлучення. Розлучення. Це слово гуде в моїх вухах. Я чую його знову и знову та почуваюся невдахою, доки намагаюся втримати рівновагу, однією ногою відчиняючи дверцята духовки й одночасно жонглюючи двома великими деками з маленькими пирогами з корицею та спостерігаючи за входом до пекарні.

Розрізаючи пироги на шматочки, виймаючи деко з круасанами та зачиняючи дверцята духовки стегном, я усвідомлюю дещо: коли ти намагаєшся здобути все й одразу, у тебе завжди зайняті руки. У моєму випадку ця фраза звучить буквально.

Я так воліла зберегти шлюб заради Енні. Я не хотіла, щоб моя дочка зростала, не тямлячи, що відбувається між її батьками, як то було в моєму дитинстві. Я хотіла для неї кращого. Утім, життя не йде за планом, чи не так?

Дзвінок на вхідних дверях тельняє, якраз коли я знімаю пористі масляні круасани з дека. Я дивлюся на таймер на іншій духовці; ванільні кекси будуть готові через шістдесят секунд, а це означає, що я ще трохи затримаюсь у кухні, перш ніж вийти до крамниці.

— Гоуп, — кличе мене низький голос із крамниці. — Ти там?

Я зітхаю з полегкістю. Я хоча б знаю цього клієнта. Однак насправді знаю майже кожну людину, яка залишилась у місті після від'їзду туристів.

— Я вийду за хвилину, Метте! — гукнула я.

Я одягаю кухонну рукавицю, яскраво-блакитну з вишитими по краях кексами, яку Енні подарувала мені торік на тридцять п'ятий день народження, та дістаю ванільні кекси з духовки. Я глибоко вдихаю, солодкий запах на якусь мить переносить мене в дитинство. Моя маттіє — з французької «бабця» — відкрила пекарню «Північна зірка» шістдесят років тому, за кілька років після того, як переїхала на Кейп-Код із моїм дідусем. Підростаючи тут, я вчилася пекти в бабусі. Вона терпляче пояснювала мені, як приготувати тісто, чому хліб підходить і як поєднати традиційні та неочікувані інгредієнти для створення кондитерських виробів, які щороку із захопленням описують журналісти «Бостон глоуб» і «Кейп-Код таймз».

Я ставлю кекси на стійку для випічки, а натомість відправляю в духовку два дека з анісовим та фенхелевим печивом. Під ними, на нижній ярус, ставлю партію рогаликів із мигдалевого тіста з есенцією з квітів апельсинового дерева та корицею, кожен в окремій формі з акуратно загнутими краями.

Я зачиняю дверцята духовки й струшую борошно з рук. Глибоко вдихнувши, встановлюю цифровий таймер та виходжу з кухні в яскраво освітлену залу пекар-ні. Незалежно від того, у якому перебуваю стані, я завжди всміхаюся, проходячи крізь ці двері. Минулої осені ми з Енні пофарбували стіни в пекарні, коли покупців було небагато. Вона обрала рожевий колір та вирішила додати до нього білий візерунок. Інколи здається, що ми живемо всередині величезного кексу.

Метт Гайнз сидить на стільці обличчям до прилавка. Побачивши мене, він підводиться та всміхається.

— Привіт, Гоуп, — мовить він.

Я всміхаюся йому у відповідь. У нас із Меттом був роман у старшій школі. Це було дуже давно. Ми розійшлися, оскільки вступили на навчання до різних коледжів. Я повернулася через кілька років зі ступенем бакалавра, незакінченою вищою юридичною освітою, чоловіком та маленькою донечкою. Відтоді ми з Меттом — добрі друзі. Після мого розлучення він кілька разів запрошував мене на побачення, але я з подивом зрозуміла, що ми переросли одне одного. Він був як улюблений старий светр, який більше мені не пасував та не тішив око. Життя змінює нас, навіть якщо ми не усвідомлюємо цього. Як наслідок, ми не можемо повернути колишні роки. Однак, здається, Метт цього не розуміє.

— Привіт, Метте. — Я намагаюся говорити невимушено та дружно. — Хочеш чашечку кави? За рахунок закладу, позаяк тобі довелося чекати.

Чекаю на відповідь, але вже наливаю напій. Я точно знаю, яку каву полюбляє Метт: дві ложечки цукру й одна порція вершків у чашку із собою, яку він випиває дорогою до Банку Кейпу, де обіймає посаду регіонального віцепрезидента й де мусить почати розбирати документи, перш ніж установу відчинять для клієнтів. Оскільки він працює за два квартали від пекарні, на Мейн-стрит, він заходить раз чи двічі на тиждень.

Метт киває та бере каву, усміхаючись мені.

— Бажаєш ще чогось? — запитую я, указуючи жестом на скляний лоток із випічкою.

Я в пекарні з четвертої ранку, і хоча ще не спекла всього, що хотіла, на прилавку вже достатньо свіжої випічки. Я потягнулася по мініатюрне тістечко, схоже на пиріг, корзинку з лимонно-мигдалевою начинкою зі смаком трояндової води та меду.

— Як щодо тістечка з мигдалево-трояндовою начинкою? — запитую я, простягаючи йому випічку. — Я знаю, що вони твої улюблені.

Він вагається якусь секунду, а потім тягнеться по смаколик. Відкушує шматочок і заплющує очі.

— Гоуп, маєш природжений талант, — говорить Метт із повним ротом, і хоча я знаю, що це комплімент, його слова дойняли мене до живого, бо я ніколи не планувала випікати солодоці.

Не такого життя я хотіла собі, і Метт знає про це. Та моя бабуся захворіла, мама померла, і в мене не зашилося вибору.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ